

[Aksel Larsen.]

haft Tid — for vi har unægtelig haft travlt —, eller det skyldes andre Aarsager, ved jeg ikke, men Udvalget har i hvert Fald ikke faaet den Betydning, jeg mente det skulde have, og saadan set er jeg meget glad ved, at man nu ved en Bestemmelse i selve Loven — ikke som det tidligere skete: ved en Disposition af Handelsministeren i Henhold til en Udtalelse i Betænkningen — fastslaar, at der skal eksistere et saadant Udvalg.

Saa vidt jeg kan læse den foreslaaede nye Lovparagraf, den nye § 16, vil dette Udvalg faa andet at bestille end at høre, hvad Ministeren har at sige, hvis det passer ham at komme og sige noget, og det fremgaar ogsaa af Udtalelser forskellige Steder i Betænkningen. Det kan vi principielt være indforstaaet med. Jeg mener paa den anden Side, at det saa er urimeligt at sammensætte Udvalget, som det her er foreslaaet af Ministeren og Flertallet samt af det ærede Medlem Hr. Bjørner, idet Udvalget foreslaas valgt efter Reglerne i Grundlovens § 45. At jeg ikke er tilfreds hermed, skyldes — det være sagt aabenhjertigt — bl. a. det praktiske Forhold, at man derved undgaar Kommunerne, og med min sædvanlige Evne til at mistænke mine Medmennesker tvivler jeg ikke om, at dette har haft en vis Betydning for dem, der har ønsket, at det skulde være et § 45-Udvalg.

Vi vilde sætte Pris paa at være med i det Udvalg, men vi har en principiel Grund til at foreslaa Udvalget valgt ikke efter Grundlovens § 45's Regler, men valgt som et Folketingsudvalg. Helst saa vi det valgt af Folketinget, men i hvert Fald ønsker vi det sammensat som et Folketingsudvalg. Vi har en principiel Grund til det, idet det her drejer sig om en Bemyndigelseslov til en parlamentarisk ansvarlig Minister. Den parlamentarisk ansvarlige Minister er ansvarlig over for Folketinget; det er Stillingen med Flertal og Mindretal i Folketinget, der er afgørende for Regeringen her i Landet. Naar man vil have et Rigsdagsudvalg, der til en vis Grad skal føre Kontrol med vedkommende Ministers Administration, bør det være et Folketingsudvalg eller et Udvalg, der i sin Sammensætning svarer til Folketingets Sammensætning.

Dette vilde være i Overensstemmelse med den Praksis, vi hidtil har haft paa andre Felter. Jeg tænker paa Finansudvalget; det er Folketingets Finansudvalg, der er afgørende, det, der kalder Ministrene op til Overhøring, og som i allerhøjeste Grad har Indflydelse paa Ministrenes Dispositioner. Det er ikke Landstingets Finansudvalg, man

gaar til, og det er ikke et § 45-Udvalg, man gaar til, hvis man vil holde sig til den korrekte parlamentariske Praksis. Naar det drejer sig om Folketingets Indseende med en saadan Lov, bør det Udvalg, der skal udøve dette Indseende, enten være sammensat som et Folketingsudvalg eller være valgt direkte af Folketinget, og derfor har vi stillet vort Underændringsforslag til Flertallets Ændringsforslag.

I øvrigt frister enkelte Punkter i Ministerens og Flertallets Ændringsforslag mig til at komme med nogle Bemærkninger. Jeg tænker paa Bestemmelsen under Pkt. 5, Afsnit c, om private Vareudvekslinger. Den svarer til Bestemmelsen i den hidtidige Lov og til Praksis, men den er udformet noget anderledes end hidtil. Det hedder her, at ved private Vareudvekslinger kan Ministeren, naar Udvekslingen sker paa et Prisniveau, der afviger fra det almindelige, bestemme, at en vis Del af Betalingen for de udførte Varer skal anvendes til Nedsættelse af Priserne for de ved samme Vareudveksling indførte Varer. Det er en Bestemmelse, som er i allerhøjeste Grad rimelig, og hvis Ministeren og Flertallet i Stedet for et stort Ændringsforslag havde stillet en hel Række Ændringsforslag, vilde vi stemme for dette. Det er en meget rimelig Bestemmelse, at man paa den Maade kan regulere Priserne, men hvorfor skal det kun gælde Industrien? Hvorfor skal det ikke gælde Landbruget? Nu er det muligt, at Landbruget ikke har private Vareudvekslinger, at Staten ordner det for Landbruget . . . (Axel Kristensen: Landbruget har mange private Vareudvekslinger). . . . Naa, Landbruget har private Vareudvekslinger; jeg sagde blot, at jeg vidste det ikke, men jeg er taknemmelig for Belæring. Men lad os holde os til det, der er det væsentlige. Ved de Vareudvekslingsaftaler, vi har, sælges danske Landbrugsprodukter til vidt forskellige Priser til forskellige Lande. I visse Tilfælde opnaar vi høje Priser, fordi vi er gaaet ind paa at give ekstraordinært høje Priser for de Varer, vi skal indføre fra de paagældende Lande. Tilfældet med det finske Tømmer er klassisk. Finland forlangte meget høje Priser for Tømmer, og Danmark gik ind paa det mod, at der betaltes 8 Kr. eller 8 Kr. 17 Øre pr. kg dansk Smør.

Man burde anvende samme Princip over for Landbrugseksporten og Landbrugs Vareudveksling som her over for Industrien, man burde i saadanne Tilfælde sige, at den Overpris, der opnaas, skal anvendes til at billiggøre den importerede Vare; naar man anerkender, at Princippet skal gælde